

PODOBE

Jože Udovič

Temno ogledalo globine,
od kod so vse te podobe
v prsih, v srcu, v očeh,
zveste podobe v meni ...
Kako da vedo za stvari,
ki jih nisem nikoli videl?

Brez njih me ne bi bilo,
vem, prihitele so od vseh strani
skozi daljave časa, skozi čas daljav,
iskale so se in se združile,
da je nastalo moje bitje.

Prišle so iz globine presijanih voda,
kjer je še skrito zelenelo življenje,
iz potokov, tekočih kakor zgoščena luč,
iz zubljev še kipečega sonca,
bile so kaplje modrega zraka
na davnih perutnicah.

Spominjajo se, kako so čakali ptiči,
da jim je vroče jutro sveta
natrosilo v prsi ognjeno seme glasov.
V njih je ohranjen diamantni
spomin nastajajočih kristalov,
v njih odmeva dekliški smeh
zvezdnih jat.

Spominjajo se, kako je moje otroško srce
tisoče let bežalo pred življenjem
z zvezdnih otokov na zvezdne otoke
in se potapljalo v morja teme.

Svetló trepetajoče podobe,
žive priče, kako je moja duša
nastala iz krotkih daljnih bliskov
za gorami časa.

Tisoči poletij, tisoči jeseni
so se strnili v njih,
zato se spominjam, kakšna svetloba
je v očeh smrti,
in vem, kako počasi plahni
vsaka teža.

Nekoč bom tudi sam
le senca med njimi,
lahka, prosojna,
zvezde
me bodo nosile.

L I P A

Jože Udovič

Vonjava, rumena,
kakor da nosi zrak
medene kaplje.

Nekoč je spremljala
skozi poletne ograde
nepotešeno ljubezen
in prežemala njene
vihrajoče lase.

Pomeuljivo šumenje
hiti pod oblake
in nosi s seboj
sporočilo iz tistih dni.
Strmim za njim
in ga ne slišim.

Lipa nad mano, drevo
plameneče mladosti,
da bi besede dohitele
sporočilo ljubezni,
bi morale biti
kakor tvoji cvetovi.

V njih je združeno dvoje:
perutnica in cvet.